

MO RIR

MATANT

nº 112 setembre 2011 - donatiu 2 euros

Editorial pàg 3
Pàg centrals: mesures ZP i vaga general pàg 10-11
Política pàg 4-6
Eleccions. Reforma llei. Impulsar DdB
Moviments: pàg 7-8
Salt, unitat de classe front el racisme

Serveis públics: pàg 8-9
CiU no paga milers de PIRMI, resolució TSJ
En debat: El 15M i la lluita contra la crisi pàg 12-13
Internacional: pàg 14-20
Noruega, Grècia, Argentina, Bolívia, Palestina
Suplement: Tunísia. Líbia

Per la reconstrucció de la IV Internacional

Awka Liwen

Solidaritat amb Bayer (*)

Davant d'una nissaga al servei de la mort !

«No em puc queixar. S'ha de tenir sort. Els Martínez de Hoz m'han obert judici. Això no li passa a qualsevol. Ara sí que em sento un escollit pel destí».

És per la pel·lícula Awka Liwen, on s'analitza la Campanya del Desert de Roca, en el qual vam esmentar el fundador de la Sociedad Rural que va ser, per descomptat, un Martínez de Hoz. El judici arriba també al codirector del film, Mariano Aiello, i a l'historiador Felipe Pigna. Els que obren el judici són els dos néts de José Alfredo Martínez de Hoz, el conegut ministre d'Economia de la dictadura de la desaparició de persones. A nosaltres ens defensarà el conegut advocat de drets humans Beinusz Szmukler.

«Que estrany!» -em dic- els rebesnéts se senten injuriats pel que se sosté del quadravi i no pas pel que va fer l'avi, el millor amanuense de la darrera dictadura més ferotge de la nostra història. L'acusació contra nosaltres és per «injuriar» el fundador de la Sociedad Rural. L'escrit de l'acusació arriba a provocar commiseració en el lector, quant de sentiment quan es parla dels fets d'un avantpassat de fa cent cinquanta anys. I neix una espècie de somriure irònic quan el lector pensa: per què tant de sentiment per un llunyaníssim avantpassat i no pas dolor i vergonya per un avi que va dominar en una brutal dictadura l'economia mentre al seu costat es torturava, es feia desaparèixer, es llançaven presoners vius al mar des d'avions? Un personatge que segueix tenint judicis actualment per accions deshonestes, entre elles la de Papel Prensa.

(...)

No deu pas ser que aquest judici és un començament per intentar fer oblidar el nostre present amb una acusació contra un film que parla de la història de com es van robar les terres en les quals havien viscut durant segles els pobles originaris?

Els néts demandants sostenen que el seu quadravi no va intervenir gens en les ocupacions de terres de les quals van néixer després els grans latifundis tan ben representats per l'actual Sociedad Rural.

Justament, ara, aquí, reproduiré un document de la Sociedad Rural on parla sobre el fundador d'aquesta entitat de terratinents, justament de José Martínez de Hoz (...): «La Sociedad Rural Argentina, les Fronteres i els Indis».

(...) Se celebra «l'assemblea general extraordinària de la Sociedad Rural». I en el comunicat assenyala que l'objecte d'aquesta reunió és tractar l'oferta feta pel «govern de la Pcia. de Bs. As. al de la Nació per allunyar els indis a l'altre costat del riu Negro». Missió que portarà a terme vuit anys després el general Roca. A l'assemblea es va resoldre oferir-li al govern «la cooperació dels hisendats sense cap limitació». Aquests tres mots ho diuen tot.

Després els hisendats alcen el to i ofereixen al govern: «La més decidida cooperació per reunir els elements bèl·lics necessaris que, ajudant els que té la Nació, serveixin per repel·lir els indis lluny de les nostres fronteres actuals». Tot signat per José Martínez de Hoz.

I tres-cents ramaders.

Després sí, Martínez de Hoz mor abans de l'expedició de Roca. Però és que la Campanya del Desert ja havia començat molt abans.

Bé, he presentat la primera prova. La meua esperança és –encara que m'empresonin per falta de respecte «a la Sociedad Rural»– que amb això prengui un nou rumb la gran polèmica al país.»

Extractes del comunicat d'Oswaldo Bayer

(*) Historiador i periodista argentí, autor entre d'altres de "La Patagònia Rebel" sobre la revolta dels peons contra els terratinents en la Patagònia a 1920-21. És el director de Awka Liwen (Alba Rebel)

UNA PEL·LÍCULA DE OSVALDO BAYER, MARIANO AIELLO Y KRISTINA HILFE

El Govern s'afanya amb l'ofensiva contra els i les treballadores

A les portes d'una nova recessió i en vigílies de les eleccions, amb la legislatura pràcticament esgotada, Zapatero s'afanya amb les mesures que li reclamen la patronal i la UE per descarregar la crisi sobre els i les treballadores.

Que tornem a caure en recessió no hauria de sorprendre a ningú, perquè totes les mesures d'aquest darrer any han retallat despesa, expulsat milers de treballadors/es a l'atur i contret l'economia. Les dades catastròfiques de Grècia després de dos anys de plans d'ajustament i d'un de «rescat», expressen cruament les conseqüències dels plans combinats de la UE i l'FMI: es dispara l'atur, cau la producció, augmenta la misèria, i el deute no només no deixa de créixer sinó que a més s'encareix. Cóm es pagarà el deute demà?

Com va passar a principis del 2000 a l'Argentina la caiguda lliure de l'economia està a punt d'arribar, amb ritmes incerts als estats més dèbils, inclòs l'Estat espanyol. La diferència és que ara la crisi no està localitzada una o altra economia sinó que és mundial. Però el nord dels gestors del capital no és el futur de l'economia, i menys encara les condicions de vida de la població, sinó mantenir costi el que costi el benefici empresarial dels grans capitals, el que ells anomenen «els mercats».

El Govern del PSOE acaba el mandat amb un arsenal de mesures per fer pagar la factura de la crisi a les classes populars: la reforma de la negociació col·lectiva, l'aprovació final de la reforma de les pensions, la reforma constitucional i finalment l'anomenat Decret Llei de mesures urgents per a la promoció de l'ocupació. Amb una bateria així d'atacs d'un govern agònic n'hi hauria d'haver prou per fer una crida immediata a la vaga general, però ni la direcció de CCOO ni la de la UGT estan per aturar l'atac. Cal construir un moviment des de baix, des dels centres de treball, per exigir a tots els sindicats una resposta contundent i immediata.

Amb una política capitalista, sigui en la versió més keynesiana d'intentar mantenir el creixement amb el dèficit públic com el 32, amb un altre «New Deal» com reclama la Confederació Europea de Sindicats, sigui amb una política de restricció monetària com es va aplicar a mitjan dels 30, el desastre està assegurat. El capitalisme és un sistema econòmic que genera les seves pròpies crisis però que només en surt destruint

mitjans de producció, capitals i sobretot les condicions de vida dels treballadors/es.

Calen mesures clarament anticapitalistes: nacionalitzar la banca, assegurant només els dipòsits dels i les treballadores i expropiant la gran burgesia, posant aquests diners a treballar per crear ocupació; assegurar l'habitatge; recuperar el poder adquisitiu de pensionistes i treballadors/es, repartint la feina entre les mans disponibles sense pèrdua de salari. Posant per davant el rescat de la població treballadora al pagament del deute d'uns bancs que, a més, ja van ser rescatats amb diners públics.

Aquestes mesures són difícils d'aconseguir, però el que és segur és que seguir el camí que ens marquen els governs al so del dictat «dels mercats» ens duu a l'abisme. L'elecció és aquesta i cada vegada més clara. No hi ha cap altre camí que la mobilització i l'organització, política i sindical.

A les portes d'una nova recessió i en vigílies de les eleccions, amb la legislatura pràcticament esgotada, Zapatero s'afanya amb les mesures que li reclamen la patronal i la UE per descarregar la crisi sobre els i les treballadores.

Més i més retallades, més atur i reculades per als i les treballadores fins quan? Aquest estiu hem vist esclatar durs enfrontaments en barris de Londres i altres ciutats britàniques. El malestar que acumula la joventut, la falta de feina i de perspectives per aconseguir-ne, l'abandó de l'ensenyament i la sanitat pública, la repressió policial, creen un potencial de desesperació que un dia -com ja havia passat a França- esclata. Lamentablement aquesta energia de ràbia continguda

durant molt de temps explota sense construir una alternativa al sistema.

Per tot això és imprescindible construir una alternativa de ruptura amb el capitalisme. El caràcter massiu del moviment del 15M corrobora aquesta necessitat de ruptura amb el sistema. Hi ha organitzacions de l'esquerra revolucionària, moviments municipalistes i molts i moltes militants aïllades als sindicats o entre la joventut que reclamen aquesta resposta. S'han de conjuminar forces, trobar punts comuns per fer possible un referent significatiu. Aquest va ser l'objectiu per impulsar Des de Baix a Catalunya, com abans Iniciativa Internacionalista. Aprofitar les eleccions, com s'ha fet en aquests dos casos és important, i altre cop hauríem d'aprofitar les del 20N, malgrat les traves que imposa la darrera reforma electoral. No hi ha temps per perdre, i és imprescindible que aquestes iniciatives, més enllà del terreny electoral, tinguin continuïtat lligant-se a les mobilitzacions.

LI

9 de setembre de 2011

Lluita Internacionalista 112, setembre 2011

Eleccions el 20 de novembre

Formar un front de lluita anticapitalista

Finalment serà el 20N, per si l'ombra del vell dictador acaba donant un cop de mà al PSOE i fa el miracle que la gent torni a votar-lo per barrar el pas a la dreta franquista. Però és difícil que se li escapi la victòria a Rajoy. Sense mobilitzacions contra el Govern és la dreta qui canalitza electoralment el desgast del PSOE. Ja s'ha confirmat a Catalunya a les municipals, i totes les enquestes apunten en el mateix sentit.

Per si no n'hi hagués prou, les últimes mesures de Zapatero treuen tota credibilitat -si és que n'hi quedava alguna- a Rubalcaba i el seu suposat «gir a l'esquerra», fins al punt que va intervenir suavitzant

el text pactat entre Zapatero i Rajoy per reformar la Constitució.

La dreta, per la seva banda, ja es prepara per emprendre un atac

en tota regla contra els treballadors/es aprofitant l'impuls d'un triomf electoral. De la mateixa manera ha actuat Mas a Catalunya, intentant

Reforma electoral

Els partits parlamentaris es blinden

L'allunyament de la població dels partits parlamentaris es manifesta en un creixement de l'abstenció i pot expressar-se en altres alternatives polítiques. El gener del 2011 el PSOE, amb el PP, CiU i el PNB, aprovaven al congrés una reforma de la llei electoral. En la premsa la reforma es va presentar com una manera de contenir les despeses a les eleccions i altres qüestions tècniques sobre el procediment de vot a l'exterior, però els canvis incloïen un element més per impedir que els grans partits perdessin el control monopolista en el futur.

Es tractava de complicar l'aparició d'altres opcions polítiques. L'article 51 d'aquesta reforma estableix que per validar una candidatura de qualsevol força política que no estigui present al Parlament, no n'hi ha prou amb tenir legalitzat el partit sinó que ha de presentar un 0,1% de signatures dels i les inscrites al cens com a aval a la candidatura. Aquesta quantitat s'augmenta fins al 1% de les inscrites si es tracta d'una agrupació d'electors/es. A més les signatures no es poden començar a recollir fins un cop iniciat el procés electoral i amb registre notarial. Una persona no pot avalar més d'una candidatura.

Per a les properes eleccions generals això suposaria haver de recollir 350.000 signatures registrades davant de notari si es tracta d'una agrupació d'electors o de 35.000 signatures en menys de 3 setmanes, mantenint la proporció de cada circumscripció electoral. La Junta Electoral, per si fos poc, està ajornant els requisits que demanarà sobre els avals. Aquesta exigència és pràcticament inassolible per a iniciatives ciutadanes noves i de molt difícil obtenció per a partits petits sense grans recursos econòmics. Els moviments populars demanen més transparència, més democràcia, i el que arriba des del poder són més restriccions. Aquesta és la seva democràcia.

justificar les seves mesures per culpa de la gestió anterior del tripartit. A tall d'exemple, Cospedal, presidenta a Castella-la Manxa, aplica una dura retallada del 20%.

El gir a la dreta que hi està havent a tota Europa no és un resultat inevitable de la crisi, sinó la conseqüència del rebuig massiu dels i les treballadores davant la política d'una socialdemocràcia venuda en cos i ànima al dictat del gran capital. Però aquesta política de Zapatero que no es diferencia gens de la de la dreta de Sarkozy o Merkel, té un altre efecte a la seva base social –al qual contribueixen i de quina manera les direccions sindicals majoritàries- i és introduir la desmoralització, amb el discurs que no hi res a fer i que, davant els atacs brutals de patronals i Govern, només queda resignar-se i intentar minimitzar-los una mica.

Hi ha veus a l'esquerra que diuen que prefereixen un Govern de Rajoy, amb allò que «contra la dreta es lluita millor», però nosaltres sempre hem rebutjat aquest raonament, com el seu corol·lari que «quant pitjor, millor». Cada reculada dels treballadors/es, en condicions de vida, més encara si es produeix sense lluita i sense creixement de les seves organitzacions, és un cop també a la seva consciència de classe. A Grècia s'ha lluitat i s'està lluitant de forma exemplar davant un Govern «socialista», a França es va plantejar una gran batalla en defensa de les pensions contra Sarkozy. El que és decisiu és avançar en la capacitat de lluita.

Per això i sense minimitzar les conseqüències polítiques dels resultats del 20N, s'imposa una tasca ineludible. Sortir del cercle viciós és posar tots els mitjans per trencar aquesta dinàmica de s m o r a l i t z a d o r a ,

Reactivar Des de Baix

Aviat farà un any que es va engegar Des de Baix. La intervenció a les eleccions autonòmiques catalanes es va tancar amb un balanç molt positiu des del nostre punt de vista, particularment perquè aixecava expectatives en un sector, cosa que va permetre fer un acte de tancament de campanya amb 500 persones i un de balanç un mes després amb 150. Començàvem bé.

Una vegada rere l'altra havíem insistit que no es tractava d'engegar un simple acord electoral, sinó un projecte que volia implicar-se en la lluita quotidiana, més enllà del que ja fem cadascuna de les organitzacions nosaltres soles, un projecte que permetés anar-se ampliant a altres organitzacions, moviments i militants. Però el projecte no va aconseguir generar noves iniciatives que donessin continuïtat a la campanya electoral i que convidessin a una major implicació dels i les que s'havien apropiat, en les lluites concretes. Per aconseguir-ho calia oferir-los algun marc propi de DDB, calia crear algun tipus d'estructures molt senzilles locals i sectorials, algun tipus de mecanisme de debat i decisió en el qual tots/es se sentissin implicats/des i, sobre tot, calia alimentar DDB amb declaracions, intervenció, propostes...

Això no es va fer, i una part d'aquelles energies que es van aixecar en la campanya electoral de les autonòmiques catalanes es van anar diluint a mesura que Des de Baix no donava senyals de vida ni avançava propostes. A part d'alguna intervenció amb pancarta en certs conflictes, l'activitat es va limitar a alguna jornada de reflexió, com sobre municipalisme i sobre la crisi i el sindicalisme. Molt poca cosa per animar els i les que s'havien apropiat, i les reunions anaven sent cada vegada menors.

Les eleccions municipals van tornar a treure d'una certa letargia DDB. Aquesta vegada es van impulsar candidatures de DDB a Girona i Cornellà, i a St. Esteve de la Gerga, un poble del Pallars Jussà. En els dos primers casos les candidatures van permetre anar progressant el grau de consolidació de DDB, a St. Esteve es va treure un regidor. A Barcelona es va entrar en negociacions amb la CUP que va forçar que l'acord eludís la referència de DDB en les sigles i així -equivocadament a parer nostre- es va formar CUP-Alternativa per Barcelona. Però no només es tractava d'un problema de protagonisme de la CUP sinó també d'un problema polític, i en el mateix sentit al llarg de la campanya electoral mentre s'esfumava la presència en actes i declaracions de DDB, s'anava diluint el caràcter anticapitalista de la candidatura. El balanç electoral a Barcelona, positiu si ho analitzem en terme de vots, de poc va servir per consolidar DDB.

Ara tornem a estar davant un nou procés electoral. I de la mateixa manera que les eleccions han estat útils per explicar la necessitat de confluïr en un front en ruptura amb el capitalisme i defensa dels drets dels pobles, aquesta nova campanya pot i hauria de ser un nou impuls. Però nosaltres ens reafirmem que DDB hauria d'anar més enllà de respondre als processos electorals, per impulsar un referent de construcció política en les lluites quotidianes. Els motius que van aixecar expectatives entre uns quants centenars de companys/es continuen estant plantejats, potser amb més força a mesura que avancen els plans capitalistes: atacs al treball, els salaris i les pensions, retallades en educació, sanitat i serveis socials, desnonaments... Per això creiem que és imprescindible impulsar i ampliar Des de Baix.

Però això exigeix diverses coses:

1.- Implicar més a DDB com a tal en les lluites. Sense que per això cada partit perdi la seva autonomia, per participar com a tal en les lluites és necessari treballar per buscar l'acord polític que permeti un referent més sistemàtic.

2.- Dotar-nos de mecanismes de debat i funcionament regular, en els quals organitzacions i militants no organitzats políticament decideixin les propostes de DDB. Caldria potenciar reunions regulars de DDB a nivell local o sectorial i establir un mecanisme assembleari i de coordinació d'organitzacions per prendre decisions per majories àmplies.

demostrant que hi ha alternatives des de l'esquerra, l'esquerra que qüestiona el capitalisme i el combat, que defensa sense por els drets nacionals dels pobles que nega el règim monàrquic. I aquesta tasca pot o no tenir resultats electorals, però el decisiu és l'estreta unió de la seva construcció a les lluites que són necessàries a les fàbriques, a la sanitat i l'educació contra les retallades, colze a colze amb els i les treballadores, recomponent un sindicalisme compromès. I de la mà de les i els joves i del moviment al voltant del 15M.

IU, Equo/ICV. Més del mateix.

La ruptura de l'acord IU-ICV dona com a resultat dos nous projectes polítics. D'una banda IU amb el PC al capdavant, intenta reformular-se amb les Taules de Convergència, un acord presentat a Madrid el 19 de febrer a la seu de CCOO entre intel·lectuals i Attac. Es tracta d'un projecte de contingut socialdemòcrata, estrictament contra el neoliberalisme. Un intent de tornar la roda enrere, a un capitalisme regulat amb Estat de Benestar,

entroncant amb la política a la mesura de les direccions de CCOO i UGT, a les quals ni tan sols es critica pel Pacte de pensions o el Pacte Social.

És possible fer un programa creïble i alternatiu amb les mesures que el PSOE al Govern ha anat abandonant? El capitalisme pot «involucionar» per adquirir un rostre humà, o el que estem vivint és la conseqüència de les pròpies contradiccions intrínseques del sistema? Aquesta és la qüestió.

Per la seva banda, ICV impulsa un acord amb la recentment constituïda Equo, que encapçala l'ex director de Greenpeace Espanya. IU ha sofert en pocs temps dues escissions

ecosocialistes a les Balears i el País Valencià, i ambdues conflueixen a Equo. Alhora Llamazares prepara el seu fi de cicle com a parlamentari amb «IU oberta», buscant un front ampli ecosocialista amb ICV i Equo. La recent participació d'ICV al Govern tripartit català, en conselleries tan destacables com Interior, val més que mil paraules.

Així, què hem de fer?

Des de fa mesos a Lluita Internacionalista hem insistit en la necessitat d'una plataforma o front a tot l'Estat. En aquest sentit havíem considerat un pas molt positiu la constitució d'Iniciativa Internacionalista a les eleccions europees. També l'experiència de

«Des de Baix» a Catalunya, encara que amb les seves dificultats, suposa un avanç que reivindicuem.

Esquerra Anticapitalista enviava a mitjans de juliol una carta a les organitzacions de l'esquerra proposant «una candidatura unitària anticapitalista i alternativa: des de baix i a l'esquerra». A aquesta carta vam respondre afirmativament des de Ll, i uns dies més tard també En Lluita recolzava la proposta. En un sentit similar Red Roja (escissió de Corrent Roig) enviava una carta proposant un front en termes similars, i també els vam respondre proposant-los una reunió. Però fins al moment no es concreten els passos per fer possible aquest front.

Des de Catalunya amb Des de Baix, la nostra proposta és tornar a convidar organitzacions, moviments i militants a participar-hi. Entre les primeres és important comptar amb l'esquerra independentista, amb la qual vam participar a Iniciativa Internacionalista i a les municipals en la candidatura de Barcelona, sense excloure les CUP. Una altra vegada cal buscar un treball en comú amb moviments municipalistes alternatius com les Candidatures Alternatives del Vallès. La crida hauria de ser molt oberta a treballadors/es i joves que no tenen per què participar en cap organització política. Malgrat les dificultats que han introduït en la Llei electoral (vegeu el requadre), cal impulsar el front més ampli possible per fer arribar la nostra crida a la lluita i l'organització.

Josep Lluís del Alcázar

Salt (Girona)

Unitat de classe contra el racisme

L'intent d'Anglada de fer una passejada triomfal de la PxC a Salt acaba en una multitudinària manifestació contra el racisme i el feixisme.

La Plataforma per Catalunya (PxC) havia previst pel 27 d'agost una marxa triomfal de Josep Anglada sobre Salt amb una manifestació contra les mesquites. Anglada volia capitalitzar els vots que li havien donat 3 regidors a les eleccions municipals per consolidar un espai a la dreta del molt xenòfob alcalde de Salt –Torramadé, de la línia dura antimigració d'Unió Democràtica, de la corda de l'alcalde de Vic, Vila d'Abadal. A més tenia un motiu de consum intern de la PxC: dos dels regidors acabaven d'abandonar la formació després d'haver estat pressionats perquè les seves parelles eren persones immigrades, cosa que els hauria fet adonar que la PxC és un partit racista (!).

El conseller d'Interior, Puig, va prohibir la manifestació de la PxC i va justificar-ho amb el fantasma de grups organitzats de joves islamistes, que per descomptat ningú no ha vist mai. Però Puig amagava la causa real: una assemblea d'indignades de Salt i Girona i de la gent de Salt Antiracista (una campanya que el curs passat vam impulsar des de la Mesa pels Drets Socials de Girona) havia convocat una contramanifestació a la de la PxC. Anglada va treure pit proclamant que la convocatòria es mantindria fos o no il·legalitzada, mentre es desfermaven per la xarxa les crides dels simpatitzants de la PxC.

Però 4 dies abans de la manifestació s'havia de celebrar un ple extraordinari monotemàtic en el qual es barallaven l'extrema dreta amb el que sigui que hi ha encara més a la dreta. L'alcalde del partit de l'Opus Dei proposava prohibir durant un any la construcció de centres de culte a Salt (!) mentre la PxC li exigia que, a més, retirés la llicència ja concedida per l'anterior govern del PSC/ERC per fer una

mesquita –això sí, degudament amagada al polígon industrial. La moratòria va ser aprovada, com estava previst, però no deixa de provocar estupefacció que Independents per Salt-CUP no formés part dels que hi van votar en contra, sinó que es va abstenir.

Anglada no va deixar passar l'oportunitat que representava el ple i va aparèixer, desafiant, a les portes de l'Ajuntament. Però el càlcul li va fallar: l'esperava una pancarta que deia «Salt Antiracista» i una munió de veïnes i veïns, la major part immigrants/des i moltes d'elles

Salt diu no al racisme». Enmig d'un desplegament policial de pel·lícula amb helicòpter inclòs, com li agrada a Puig –per descomptat, però, els mossos no van intervenir contra una provocadora de la PxC fins que un cordó espontani de la mani havia aconseguit aïllar-la- les manifestants de Salt van confluïr amb una marxa que havia sortit de Girona. L'apogeu de la mani, però, va ser quan vam arribar als carrers de vivendes obreres –on es concentra el més de 40% de saltenques i saltencs d'origen estranger- i el nombre de

joves, que s'hi van anar afegint espontàniament. Anglada va haver de fugir enmig d'una escridassada monumental, això sí, molt ben protegit pels antiavalots d'en Puig. Després d'allò Anglada va canviar radicalment el to i quan el TSJC va ratificar la prohibició de la mani, va desfer tot el discurs, va desconvocar-la i va fer un salt endavant parlant d'una convocatòria no concretada a Barcelona.

La prudència s'ha acabat, ara unitat de classe contra el racisme

Però la derrota d'Anglada no es podia desaprovechar i el que havia de ser una contramani va esdevenir una manifestació massiva, el dia 27, sota el lema «Aturem el feixisme.

manifestants es va multiplicar.

Haver fet fugir Anglada i la PxC no és el més important que va passar la darrera setmana d'agost a Salt. La primera cosa realment important és que, per primera vegada, i amb l'empenta indiscutible de l'assemblea d'indignades, es va trencar amb els discursos de la prudència que havien pesat sempre com una llosa davant dels intents de mobilització antiracista a Salt. Per una banda, dels sectors progressistes autòctons amb els quals se suposa que compartim objectius, però que sempre temen la mobilització i que fins al darrer moment van intentar convèncer dels suposats perills de manifestar-nos. I de l'altra, de les ONG que s'han erigit en portaveus de les persones immigrades, molt lligades al poder

per una xarxa d'interessos teixits durant anys pel govern municipal del PSC -orquestrats per l'exdiputat Mohamed Chaib- que es van negar a secundar la convocatòria.

La segona cosa important és que això va permetre que es fessin seva la convocatòria moltes veïnes i veïns de Salt tenallades alhora per les pitjors conseqüències de la crisi i per la divisió racista que no paren d'inocular-nos des del poder. Especialment actius van ser els i les joves, tipus i fartes de patir l'assetjament i les vexacions constants de la policia.

Ara és l'hora de recollir la unitat que es va generar la darrera setmana d'agost als carrers de Salt i donar-li continuïtat per fer realitat la vella consigna que també es va cridar a la mani del 27: «d'aquí o estrangera, la mateixa classe obrera». Unida, mobilitzada i combatent la misèria que ens intenten imposar.

Tralla (Girona)

En ple agost,

CiU deixa de pagar milers de PIRMI

Als anys 80 ja vam ser testimonis del desmantellament del teixit industrial com a conseqüència dels acords europeus. Allò va suposar la venda de les nostres riqueses industrials i agràries a l'Europa del gran capital, convertint l'Estat espanyol en un país de serveis i totxo, amb una escandalosa especulació immobiliària. Aquell procés va deixar milers de treballadors i treballadores a l'atur i en situació de pobresa i marginalitat. És en aquell context que va néixer la RMI: una renda mínima d'inserció, concebuda com una eina que havia de permetre, en temps de bonança econòmica, la reintegració de les persones al món laboral.

Avui, amb la crisi provocada per l'esclat de la bombolla immobiliària, altre cop es desmantella l'actual teixit industrial, proliferen els EROs i els

tancaments d'empreses fruit de la política de mantenir la taxa de beneficis del gran capital i es perden milers de llocs de treball. L'Estat espanyol, a partir dels acords amb la UE, ataca el sector més vulnerable: els i les treballadores. I ho fa mitjançant reformes laborals i retallades a les prestacions d'atur, la sanitat i l'ensenyament, privatitzant serveis públics... per donar el màxim de benefici al gran capital a partir de les arques públiques, de les quals els i les treballadores som els majors contribuents.

Però el capitalisme no en té prou, ha de treure benefici dels sectors més vulnerables, de tots els milers de nous treballadors i treballadores aturades que, degut a l'atur estructural provocat pel capitalisme i els governs de torn al seu servei, han d'acollir-se a la RMI perquè han perdut tots els drets a seguir cobrant el subsidi d'atur. Mentrestant, a Catalunya som

Sentència del TSJC contra el català

Davant la recent sentència del TSJC, la CGT Ensenyament vol manifestar:

1.- La CGT defensa l'escola pública catalana emprant el català com a llengua vehicular i, en conseqüència, el model conegut com a immersió lingüística que qüestiona la sentència.

2.- La CGT Ensenyament rebutja la sentència i qualsevol intent de separació dels infants als nostres centres per motius de la llengua vehicular que s'utilitza en la seva escolarització. La sentència obeeix a la voluntat d'un sector de l'aparell judicial -molt proper al PP- que vol introduir una involució en el reconeixement dels drets nacionals com a poble.

3.- La CGT fa una crida al professorat i a les famílies a defensar el català com a llengua vehicular per tots i totes les alumnes i exigeix al Govern de la Generalitat rebutjar i incomplir la sentència.

4.- No volem deixar passar el fet que des del mateix Govern, que ara es queixa de la sentència en defensa del català, s'estigui aplicant sobre els centres una retallada dràstica de recursos que amenaça el model d'escola pública i la cohesió social: es redueixen les aules d'acollida concebudes com un recurs de les escoles i dels instituts per facilitar l'adaptació escolar de l'alumnat nouvingut des de la promoció, entre altres coses, de l'aprenentatge de la llengua catalana; els recursos per al foment de la lectura a través del projecte Punt Edu en les biblioteques escolars; i, es retallen dotacions econòmiques i plantilles.

Reproducció del comunicat de CGT Ensenyament, 7/09/11

testimonis de com no apugen els impostos a les grans fortunes i de com els lladres de guant blanc (Millet, Camps,...) segueixen gaudint les «seves fortunes» amb total impunitat, tot i condemnant els sectors més vulnerables al pacte de la fam.

El govern ens mostra la cara més reaccionària i xenòfoba acusant falsament milers de persones de frau, condemnant així milers d'immigrants/des, que l'única cosa que han fet és recórrer milers de km deixant enrere, la majoria de vegades, el més preuat per als éssers humans, la seva gent i la seva terra, en la recerca d'una vida digna. Sectors als quals el gran capital d'aquest i altres països els han extret el màxim benefici com a mà d'obra i que avui els volen enterrar entre les runes de la màxima pobresa, negant-los els beneficis de la seva contribució.

Polítics que atien la xenofòbia sobre els i les nostres germanes de classe. Polítics de CiU que ja s'han tret la màscara i ens mostren la seva vestimenta més purament reaccionària i feixistoide, i que per això no dubten en utilitzar dades il·legalment, perquè la Llei de privacitat de les dades personals els ho prohibeix. Esperem que el representant del govern que ha

ensenyat dades d'un suposat usuari dels Serveis Socials de Lleida i que s'atreveix a concretar, amb dades falses, el nombre de persones magrebines en situació de frau, dimiteixi conjuntament amb els responsables polítics que han provocat aquesta situació.

La Renda Mínima d'Inserció és un dret universal que no tan sols s'ha de mantenir sinó que ha d'augmentar. Cap persona o família ni pot ni ha de viure amb l'actual RMI, com tampoc ho pot fer amb l'actual salari mínim

interprofessional. Totes dues quantitats mantenen al llindar de pobresa milers famílies amb fills/es..., persones en situació d'atur i ofertes mínimes d'inserció.

El 27 de juliol passat el president senyor Artur Mas va signar al costat del conseller d'Economia la Llei de «mesures fiscals i financeres», que en l'article 62 empitjora notablement la Llei 10/1997, de la Renda Mínima d'Inserció. Vegem-ho:

- * Se suprimeix l'actualització anual de la RMI amb l'IPC previst (art. 21.1)
- * El còmput de la RMI i dels complements als quals es tingui dret queda limitat al Salari Mínim Interprofessional (art. 21.3)
- * S'elimina la possibilitat de pagament immediat de la RMI des del mateix mes de sol·licitar l'ajut mentre s'aprovava en els casos urgents en què l'equip d'atenció primària se'n feia responsable (art. 23, apartat 2).
- * Es limita a 60 mensualitats la percepció de la RMI. Després d'extingir-se aquest dret i encara que persisteixin les condicions per rebre la Renda el/la titular de l'expedient i la família beneficiària no podran sol·licitar novament l'abonament de la RMI fins que no hagi transcorregut 1 any des de l'extinció, per la qual cosa estaran condemnades a la misèria i exclusió durant aquest temps (art. 23, nou apartat 2).
- * S'amplia d'1 any a 2 el període de residència per tenir dret a percebre la RMI
- * S'anul·len els efectes del Decret Llei 1/2010, de 12 de gener, que escurçava a sis mesos el període d'ingressos no superiors a la RMI per tenir dret a percebre-la, ampliant-lo altre cop a 12 mesos.

Ja n'hi ha prou de culpar-nos, als i les treballadores i sectors més vulnerables del sistema capitalista, per continuar robant-nos fins i tot la nostra pròpia misèria.

La resposta al govern de CiU, de les i els afectats, així com dels i les professionals dels serveis socials no s'ha fet esperar. Els dies 18 i 26 d'agost –el dia de la compareixença dels responsables del govern al Parlament de Catalunya– es va mostrar amb concentracions contra les mesures de la RMI i contra les retallades de drets.

Marga Olalla. Afiliada CGT Ajuntament de Barcelona

Zapatero s'afanya amb les mesures a favor dels empresaris

Zapatero s'havia negat a avançar les eleccions -segons ell mateix deia- per poder acabar un paquet de reformes contra la crisi. A diferència del PP, que exigia l'anticipació de les eleccions, la patronal de la CEOE i la Banca no es pronunciaven, perquè preferien que el PSOE continués completant les mesures. Rosell, patró de patrons, deia que calia aplicar les reformes sense témer resultats electorals negatius... i així ho ha fet Zapatero, deixant a Rubalcaba el llegat d'una més que probable derrota històrica. Però abans fins i tot que el propi partit, la política de la direcció del PSOE està al servei de la Corona i els empresaris. No és el primer, González va fer el mateix. Amb un govern agònic, aquest estiu ha imposat:

*** Reforma de la negociació col·lectiva**, aprovada al juny amb l'abstenció de CiU.

S'afegia al Nou Reglament dels Expedients de Regulació d'Ocupació (EROs) aprovat pel Govern una setmana abans, que facilita l'acomiadament lliure i gratuït per part de la Patronal, com a norma d'aplicació de l'última Reforma Laboral.

La Reforma de la Negociació Col·lectiva -diu CGT en declaració de 22/6/11- marca unes noves regles de joc per regular les relacions laborals, que pràcticament arriba a eliminar la negociació col·lectiva imposant un arbitratge obligatori. Es prioritza el Conveni d'Empresa sobre els d'àmbit sectorial, provincial, autonòmic i estatal. Es buiden de contingut els Convenis Col·lectius, permetent que els salaris se'n despenjin. Consagra el bisindicalisme institucional com a

representant amb legitimitat de les i els treballadors, perquè les cúpules sindicals i de la patronal puguin negociar al marge dels i les treballadores i del comitè d'empresa. S'aprova a la pràctica l'eliminació del dret a la llibertat sindical.

Amb aquesta reforma els i les treballadores serem meres mercaderies disponibles en funció de la demanda, de la competitivitat de les empreses i dels beneficis de la patronal. Es desregula la jornada, un mínim del 5% en còmput anual. Se segresta, de fet, l'exercici del dret de vaga, la qual cosa representa una política autoritària, possiblement inconstitucional, perquè invalida i vulnera el dret fonamental a la Vaga davant el conflicte d'interessos entre el capital i el treball.

***Reforma de pensions.** Al juliol va finalitzar la tramitació del «pensionazo» pactat amb CCOO i UGT, que eleva a 67 els anys de jubilació (vegeu el LI 108 de febrer de 2011).

*** Reforma constitucional.** Pactada entre PSOE i PP. Reforma expressa de l'article 135. Aprovada el 2 de setembre al Congrés i el 7 al Senat. Fixa un topall d'endeutament, que impedeix a l'Estat i les comunitats autònomes incórrer en un dèficit estructural que

superi els marges establerts per la Unió Europea. No fixa xifres, que s'establiran en una llei orgànica abans del 30 de juny de 2012. Aquesta llei precisarà el dèficit estructural màxim en el 0,4% per al conjunt de les administracions públiques. El dèficit no superarà el 0,26% del PIB en el cas de l'Administració de l'Estat ni el 0,14% a cada comunitat autònoma. Així mateix, les entitats locals hauran d'aconseguir l'equilibri pressupostari. El dèficit estructural i el deute podran revisar-se el 2015 i el 2018 a iniciativa de PSOE o PP, i només es podran superar «en cas de catàstrofes naturals, recessió econòmica o situacions d'emergència extraordinària que s'escapin del control de l'Estat i perjudiquin considerablement la situació financera o la sostenibilitat econòmica o social de l'Estat». Però només si així ho considera la majoria absoluta del Congrés.

Òbviament, la reforma constitueix la consagració de la política de retallades en serveis socials i en el que va quedant de l'Estat del Benestar.

***Reial Decret-Llei de 26 d'agost de mesures urgents per a la promoció de l'ocupació.** Pendent de ratificació al Parlament.

Extensió dels contractes de formació (exemptos de tributar les assegurances socials) a menors de 30 anys. Pròrrogues indefinides en contractes temporals sense obligació de passar-los a fixos. Possibilitat que Fogasa pagui a terminis i fins el 2012 vuit dies d'indemnització en els acomiadaments objectius. Rebaixa de l'IVA per adquirir habitatge del 8% al 4%. Es manté en vigor l'ajuda de 400 que vencia el juliol.

Crear un moviment des de baix per la vaga general

El debat sobre la vaga general és a tot el moviment sindical i reivindicatiu. El moviment 15M i els sindicats alternatius discuteixen la possibilitat de convocar una vaga general per l'octubre. La necessitat de la mobilització general no està en discussió, però qui i com es fa és la clau.

Molts treballadors/es veuen amb simpatia el moviment del 15M, ni tan sols han dubtat a mostrar-li el suport contra la repressió o participar en les seves convocatòries de mobilitzacions, però el problema és en el dilluns, quan el o la «treballadora indignada» entra al seu centre de treball. Allà hi pesa la política d'amenaques de la patronal, el llarg llistat de lleis que li permeten actuar a la carta contra els i les treballadores, el paper de les direccions sindicals que una vegada i una altra coincideixen a assegurar que no hi ha alternativa i que la lluita serveix, com a molt, per minimitzar la duresa de les decisions patronals.

En els debats de l'esquerra o a les assemblees del 15M parlar de CCOO i UGT és com esmentar el diable, i no falten pas raons per denunciar les direccions d'aquests sindicats. Però

la realitat als centres de treball és que una gran majoria obrera pren aquesta referència, i sense aquesta majoria no hi ha vaga general. Per això el problema és que cal tenir una política cap a aquesta realitat més enllà de la denúncia dels seus dirigents, que cal seguir fent. Hem de deixar l'esquerranisme i un fals radicalisme per entroncar amb la realitat als centres de treball. Sense una política d'exigència i denúncia a CCOO i UGT és impossible entroncar amb una majoria obrera.

Per això reprenem l'acord en aquest sentit del Manifest per una Coordinadora Estatal de les comissions del 15M que treballen cap a la Vaga General que va sorgir de la reunió a Madrid del 24 de juliol: «amb una exigència a les direccions de CCOO i UGT que rebutgin els pactes signats i una crida a les

seccions sindicals combatives de tots els sindicats, comitès d'empreses, els sindicats d'esquerra o alternatius, delegats/des, assemblees i grups de treballadors. I així poder organitzar assemblees als centres de treball, polígons i sectors diversos...»

L'exigència de Vaga General a tots els sindicats (inclosos CCOO i UGT) ha de sorgir del debat en assemblees dels centres de treball. Només generant un moviment des de baix, des de les fàbriques, per la vaga general, és possible reunir les condicions perquè es veiessin obligats a convocar-la o arribar a fer-la sense ells. Però aquí hi sobra tot el sectarisme. Només han de prevaler les necessitats de parar l'ofensiva patronal i del Govern i buscar per fer-ho la màxima unitat política i sindical.

El 15M i la lluita contra la crisi

Els plans burgesos d'austeritat contra els i les treballadores, joves i classes populars s'acceleren al ritme de la crisi arreu d'Europa. Han trobat una certa resistència en alguns països, amb mobilitzacions i vagues generals convocades pels sindicats i recolzades per les organitzacions i partits d'esquerra: a França, Itàlia, Portugal i Grècia. A l'Estat espanyol, les direccions sindicals es van veure obligades a convocar el setembre de 2010, tard i sense continuïtat, una vaga general contra la reforma laboral del govern, i tot seguit van signar la reforma de la jubilació i les pensions i van continuar negociant l'aplicació dels plans patronals. Paral·lelament, les revolucions del nord d'Àfrica, que han provocat la crisi dels seus règims de dominació, tornen a mostrar la capacitat d'intervenció política de la mobilització de masses. En aquest marc es va gestar l'èxit inicial de les mobilitzacions del 15M. L'ascens del PP cap al govern, que preveu obtenir la majoria en les pròximes eleccions, l'agudització de l'ofensiva burgesa contra les condicions de vida i treball, i, conseqüentment, també contra els drets democràtics dels i les treballadores i els pobles, situen el 15M en una disjuntiva en la qual corre el risc de quedar reduït a una mobilització més que no haurà estat suficient i que haurà malgastat l'enorme esforç militant i la gran capacitat de lluita dels milers de joves i treballadores/es que intenten construir-lo com a eina per a la lluita. Amb l'ànim que això no passi estan escrites les següents reflexions.

La joventut reapareix a l'escena política

La falta de resposta del moviment obrer, pel gran pes de les direccions polítiques i sindicals majoritàries que han aconseguit imposar la seva política de suport al govern amb la desmobilització i el pacte social, ha deixat massa temps sense sortida la pressió que les agressions capitalistes generaven en els i les treballadores, joves i els sectors populars. En les manifestacions convocades amb el lema 'no som mercaderia en mans de polítics i banquers', un sector important de la 'joventut sense futur' va sortir al carrer, i es va mantenir acampada a les places públiques, desafiant la prohibició de celebrar manifestacions durant la jornada de reflexió de les eleccions municipals del maig passat. El moviment de les acampades es va estendre ràpidament i, impulsat inicialment per un sector de la joventut que veu truncades les seves expectatives de futur, va canalitzar una part important del descontentament general dels treballadors/es i de les classes mitjanes, generant expectatives que per fi es començava a moure alguna cosa. El nom de la plataforma que havia convocat les mobilitzacions, 'democràcia real ja', complia el paper d'una consigna en la qual cadascun podia veure la síntesi del seu descontentament particular. Una part de la classe obrera va veure amb simpatia com els i les joves sortien d'una aparent letargia. Aquesta vegada no eren els estudiants en lluita contra el Pla Bolonya o la reforma educativa. Sectors de les classes mitjanes atabalats pel pes de la crisi també es van afegir al suport al moviment.

A Catalunya el 15M va atreure un sector de treballadors/es i activistes que participava en les mobilitzacions contra les retallades del govern de CIU en Sanitat i Educació (una concentració convocada per CCOO i UGT el 14 d'abril, va ser desbordada i va marxar espontàniament cap a la seu del Parlament de Catalunya, i la massiva manifestació del 14 de Maig). Molts i moltes es van sumar al 15M davant la falta d'un pla de continuïtat per aquestes

mobilitzacions i la poca determinació de les direccions d'UGT i CCOO, ben disposades a acceptar i fer 'presentables' les retallades.

Del 'consens de mínims' a un programa menys que mínim

Però l'exigència de 'democràcia real ja' era massa general i calia omplir-la de contingut. Durant setmanes el 15M es va esforçar a mantenir les acampades –resistent els intents policials de desallotjament–, a impulsar les mobilitzacions contra les retallades en sanitat i educació i cassolades contra els ajuntaments, i a desenvolupar un esquema organitzatiu en el qual una sèrie de comissions havien d'elaborar l'equivalent a un programa, una definició d'objectius per al moviment que es discutien després en llargues i multitudinàries assemblees. Pertot arreu es pregonava el caràcter pacífic i reivindicatiu del moviment, encara que en 'la democràcia real' del 15M –a diferència de la de les places de Tunísia, Egipte o Grècia– no hi havia lloc per als partits polítics, per més democràtics que fossin, i tampoc per als sindicats, tot i que importants sectors del moviment defensessin la necessitat de la Vaga General, com a Grècia, per respondre als atacs del govern.

L'Acampada de Sol va remetre a les altres un document per resoldre el debat del programa amb 4 punts, difosos al seu torn per la premsa burgesa: reforma electoral, lluita contra la corrupció, separació efectiva dels poders públics i creació de mecanismes de control ciutadà. Aquest programa, coincident amb el de la UPyD de Rosa Díez, es presentava com «un consens de mínims». Tota referència a la lluita social i econòmica havia desaparegut, enterrant la consigna inicial 'No som mercaderies en mans de polítics i banquers'. També s'havien esfumat les exigències democràtiques contra la Monarquia i continuava en discussió, amb molta oposició a l'interior del moviment, el dret a l'autodeterminació de les nacionalitats oprimides de l'Estat.

Sense resoldre la discussió, i amb propostes contradictòries, el 15M es va descentralitzar desmuntant les

acampades i promovent assemblees de barris i pobles amb reunions de coordinació. El dinamisme del moviment permetia la seva continuïtat i en les discussions es barrejaven les propostes del «consens de mínims» i les propostes reformistes dels defensors del 'capitalisme de rostre humà' com la reforma fiscal, la taxa Tobin o la banca pública, amb els plantejaments per la nacionalització de la banca, contra la monarquia o pel dret d'autodeterminació de les nacionalitats de l'esquerra revolucionària. Al mateix temps s'alternaven les convocatòries generals com la manifestació del 19J contra el Pacte de l'Euro, al costat de les que generaven els

problemes individuals, i el 15M en un simple transmissor de les queixes. Els manifestants del 15M, malgrat això, havien marxat fins al Congrés amb el lema 'No és la crisi, és el sistema'.

El 15M, la desmobilització dels i les treballadores i la preparació de la Vaga General

Moltes assemblees locals es van lligar a les lluites contra les retallades socials, els desnonaments, etc, aconseguint mobilitzacions importants, sobretot en defensa de la sanitat pública. No obstant això, i altra vegada a diferència de Grècia, el moviment passava per fora dels centres de treball, amb el

d'ocupació, esmorteïdes per la negociació, serviran perquè la situació econòmica millori en un futur no gaire llunyà –com en els casos de Nissan, Seat i, en certa mesura, l'actual de Telefònica que ha retrocedit en la mobilització contra el seu ERO.

La indefinició del 15M amenaça, sobretot després de la baixada de l'agost, d'aïllar el moviment, deixant-lo reduït a un activisme voluntarista que doni resposta únicament a problemes presos aïlladament, com casos individuals, mantenint així, com fan les burocràcies sindicals majoritàries, les lluites aïllades, sense oferir objectius comuns que apuntin a solucions de fons, com plans d'ocupació contra l'atur, plans d'habitatge públic, etc, propostes que necessàriament duen a defensar contra els plans d'austeritat dels governs burgesos de torn una política de nacionalització de la banca, de no pagar el deute que exigeixen els mercats i la UE i de ruptura amb les imposicions del pacte de l'euro, així com de defensa i aprofundiment dels drets i conquestes democràtiques.

Aquests objectius poden donar una perspectiva al 15M perquè sigui una part activa en la lluita contra la crisi, estrenyent llaços amb el moviment obrer en la preparació de la vaga general des de la base, propaganditzant-la als centres de treball i a les seccions sindicals, proposant assemblees que votin resolucions exigint-la a les direccions sindicals, i mantenint viva la lluita per defensar les conquestes socials.

Però per això el 15M, i l'esquerra que participa amb responsabilitats dins del moviment, han de plantejar-se formar part d'un ampli front unitari de lluita, que no pot deixar fora ni els sindicats ni els partits que estan disposats a plantejar aquesta lluita; com mostra l'exemple de Grècia, on els i les treballadores i joves, amb els seus partits, sindicats i organitzacions, lluiten colze a colze contra els plans d'ajustament.

La gran ofensiva que es prepara amb l'arribada del PP al govern exigeix que emprem des de ja totes les energies en aquesta tasca.

Luis Carlos Gómez, 'Luca'

moviments locals, com el bloqueig al Parlament de Catalunya en la sessió dels pressupostos o la manifestació en defensa de la sanitat i l'ensenyament públics del 20 de Juliol a Barcelona.

Però el 15M començava a derivar entre dues aigües, i la baixada estiuenca ja es feia sentir. 7 marxes del 15M es van dirigir cap a Madrid recollint reivindicacions i queixes individuals que en una manifestació van lliurar al Registre del Parlament i al representant d'IU. L'aspiració de 'democràcia real ja', i el lema 'no som mercaderia en mans de polítics i banquers' quedaven reduïts així a un programa mínim de queixes i

perill, encoratjat pels propis militants d'esquerra del 15M, que els i les treballadores ho percebessin com a capaç de substituir des de fora la mobilització que no estaven en disposició de realitzar des de dins. Aquesta ha estat, per desgràcia, la tònica de les relacions del 15M amb les i els treballadors i amb un moviment obrer que, llevat en casos comptats, continua a la defensiva, enfrontant-se als EROs, acomiadaments i rebaixes aïlladament i només quan no hi ha cap més remei –com en els casos d'ambulàncies i Yamaha-, o confiant en la falsa il·lusió que les rebaixes salarials i les regulacions

Noruega

Enfrontar el feixisme

Aquest estiu hem vist l'agressió feixista més salvatge a Europa des de fa molt de temps. L'objectiu d'aquest article no és imaginar-nos què hagués passat si, en comptes de ser joves del partit laborista noruec, els i les assassinades haguessin estat membres de les joventuts del PP o del partit de Sarkozy o de Merkel. Tampoc és el nostre objectiu imaginar-nos si la massacre l'hagués comesa ETA, un grup islamista o anticapitalista europeu. Prefereixo no pensar en què ens hagués caigut a sobre als i les que defensem l'amnistia dels i les preses basques o el dret que una o un treballador immigrant pugui viure i treballar en vulgui. L'objectiu d'aquest article és intentar avançar en com lluitar contra la cada vegada més descarada retallada de les llibertats i les cada vegada més reiterades agressions feixistes.

L'illa d'Utoja va ser cedida als sindicats noruecs els anys 50 i s'hi celebrava un campament d'estiu de la joventut laborista. Després de col·locar una bomba al centre d'Oslo, Breivik va assassinar-hi 84 joves. Tots/es n'hem llegit els detalls: l'assassí anava vestit de policia, el retard a arribar de la policia, etc... Això és un atac al moviment obrer, i s'havia d'haver tractat així. No volem fer una tesi sobre el feixisme, si la seva base social és la petita burgesia o els sectors endarrerits dels i les treballadores; l'autor és un petit burgès de llibre. Nosaltres diem

clarament que la burgesia pot recórrer al feixisme per assegurar els seus interessos. No estan en joc els interessos burgesos a Noruega, però enmig de la crisi econòmica que travessa Europa, la polarització social és cada vegada més freqüent. Anem cap un període de polarització social i de lluites contra la política que vol imposar l'imperialisme ianqui, i aquí entrarà en joc el feixisme. Que no qüestionarà el capitalisme, sinó que un negre guanyi igual que un blanc, primer som els d'aquí després els de fora. És més fàcil lluitar contra un marroquí que treballa a ACS que contra Florentino Pérez, encara que aquest marroquí guanyés 150 euros a Tetuan i s'hagi jugat la vida en una pastera per donar menjar als seus fills i filles. Aquesta és la ganga del feixisme, lluitar contra Florentino Pérez o Botín són paraules majors.

Utilitzo aquests exemples perquè són més clars per nosaltres, però si aquest article sortís a Noruega, recordaríem que l'extrema dreta noruega pressiona per desmuntar l'estat de benestar demanant la supressió de les prestacions socials a immigrants/des i els ganduls, i que el Partit del Progrés, on va militar en el seu temps l'assassí d'Utoja, va obtenir el 22,9% dels vots en les darreres eleccions al parlament, que reivindica la lluita contra l'Islam i el marxisme, denuncia la globalització, es defineix com a antisistema, contra el tancament d'empreses, crida el poble a acabar amb les elits oligàrquiques i els de dalt... i ho fa assassinant 84 joves que, entre altres coses, al seu campament d'estiu havien de discutir el boicot a Israel i l'homenatge als voluntaris noruecs a les brigades internacionals a l'Estat espanyol el 1936. El text de l'assassí feixista a Internet deixa clar que la seva idea és que la socialdemocràcia que governa Noruega ha venut el país a l'islamisme.

El govern noruec, igual que l'espanyol, són els encarregats de tirar endavant la política de retallades als i les treballadores. No només en el terreny econòmic, també en el de les llibertats. Cada

vegada que participem en una mobilització del 15M sentim que tots els partits són iguals i que cal passar dels partits polítics i dels sindicats per convocar una vaga general o una manifestació. També a l'esquerra anticapitalista i l'anarquisme es diu això i s'actua així. Però davant un atemptat com aquest, què faríem els i les que ens anomenem de l'esquerra anticapitalista? Nosaltres cridaríem totes les organitzacions del moviment obrer a un front únic contra el feixisme i començaríem primer pel Partit Laborista noruec, cridaríem a una vaga general de rebuig a l'atemptat feixista exigint al govern laborista que investigués les connexions de l'atemptat amb la policia i amb els grups feixistes noruecs. Exigiríem a totes les organitzacions sindicals i polítiques d'esquerres de Noruega que convoquessin una vaga general, i si no ho fessin les denunciariem, perquè el que volem és que els i les votants obreres del partit socialista noruec, i les i els afiliats als sindicats noruecs, trenquin amb les seves direccions. Perquè confiem que la classe obrera, encara que ara voti reformisme a Noruega o a l'Estat espanyol, es desperti de la letargia, perquè sense ella no acabarem ni amb les retallades ni amb el feixisme. Perquè no podem comparar Zapatero amb un militant de la UGT, perquè el militant de la UGT viu de la seva feina i no de fotre al veí al Congrés o a la Zarzuela.

Però el més important és que el govern noruec tindrà un problema, perquè un govern és l'encarregat d'aplicar la política de la burgesia i mai no investigarà què va passar a Noruega, mai no lluitarà de debò contra el feixisme ni prendrà mesures determinants... perquè tan avui com ahir, el feixisme és la bala a la recambra del capital. I el govern noruec no l'extirparà d'arrel perquè qui sap si demà el necessitarà quan els i les obreres noruegues o espanyoles deixin de seguir el socialisme domesticat i es posin al capdavant de la lluita contra la injustícia capitalista.

I diem que el govern noruec tindrà un problema perquè el feixisme va matar els i les seves militants més joves a Utoja. Per això hem de dir-li a la socialdemocràcia noruega que aturar al feixisme és cosa de tots i totes.

José Díaz Sánchez de la Blanca

Resistència als plans d'austeritat

La crisi del deute a Grècia

A finals de juny, el govern de Papandreu -del socialdemòcrata Pasok i president de la Internacional Socialista- aprovava el segon pla d'austeritat imposat per la Unió Europea i el Fons Monetari Internacional a canvi d'un crèdit d'urgència per evitar la bancarrota del país. El crèdit formava part del pla de «rescat» acordat per les dues institucions l'any passat i constata que, en lloc d'una ajuda per sortir de la crisi, el país es troba cada dia més endeutat i amb menys recursos tirar endavant.

La recepta d'aquest «rescat» (la mateixa que s'imposa a Portugal i Irlanda i que Zapatero aplica preventivament a l'Estat espanyol) suposa un nou atac als drets dels treballadors/es en tres àmbits: 1) **Augment dels impostos a les classes populars.** El nivell de renda exempt d'impostos es rebaixa de 12.000 a 8.000 euros anuals. S'augmenta l'IVA als productes

de consum i als bars i restaurants, que passen de pagar un 13% a un 23%. Les taxes a la gasolina, el tabac i l'alcohol creixen un terç de mitjana. Tot això sense prendre cap mesura davant l'enorme evasió fiscal de les rendes més altes (vegeu el requadre). 2) **Retallada de la despesa.** Reducció del 30% del sou tots els treballadors i treballadores d'empreses públiques. Supressió de tots els contractes temporals al sector públic. Només un de cada deu funcionaris/àries que es jubili serà substituïda. S'hauran de cotitzar 40 anys per tenir la pensió completa, als 65. La despesa sanitària es redueix en 2.110 milions d'euros. La retallada en educació suposarà el tancament o la fusió de 1.976 escoles. 3) **Privatitzacions i venda de patrimoni.** El Govern espera recaptar 50.000 milions d'euros privatitzant les principals empreses públiques, com la loteria, l'Hellenic Postbank, els operadors dels ports del Pireu i Salònica i les dues companyies d'aigües. I per l'any vinent hi ha prevista la venda d'Hellenic Petroleum, la companyia elèctrica PPC, aeroports, mines i terres propietat de l'Estat.

Aquestes mesures arriben després que s'hagin constatat les conseqüències del primer pla de rescat, aprovat l'any passat: l'atur ha passat del 7 al 20%

L'origen del deute grec

La cancellera alemanya Angela Merkel i la burocràcia de Brussel·les no s'han cansat de repetir que Grècia es troba en una situació de bancarrota per la baixa productivitat dels seus treballadors/es i per haver mantingut un sector públic massa gran per a les possibilitats econòmiques del país. Si analitzem, però, els capítols de la despesa i els ingressos públics, veurem que l'origen del deute grec és molt diferent:

– **Interessos:** Atenes dedica el 29% dels seus ingressos anuals (55.600 milions d'euros) només a pagar els interessos del deute, fonamentalment a bancs alemanys i francesos. L'estat grec està pagant molt car el sistema de funcionament del Banc Central Europeu (BCE), que segons els seus estatuts no pot prestar diners directament als estats, sinó que només pot finançar bancs privats. Això és un negoci rodó per a la gran banca, que obté crèdits a un tipus d'interès baix (fins ara l'1,5%) i compra deute públic a un interès molt més rendible, que en el cas de Grècia ha arribat al 16,5%.

– **Compra d'armament.** Entre el 2005 i el 2009, Grècia va ser el quart importador mundial d'armes. Els seus principals «clients» eren fabricants alemanys, francesos, i nord-americans, i en molts casos les compres es feien amb préstecs obtinguts de bancs d'aquests països. Una investigació conjunta de jutges alemanys i grecs ha demostrat la pràctica de suborns a destacats polítics, funcionaris i militars grecs.

– **Inversions sospitoses.** Grècia va comprar al fabricant alemany Siemens una partida de trens elèctrics que mai no han pogut circular pel país perquè no disposa de la infraestructura adequada. L'operació també va ser finançada per bancs alemanys. Les olimpíades de 2004 van donar lloc a costoses infraestructures que ara estan totalment abandonades.

– **Rescats bancaris.** Només el 2008 i el 2010 (no hem pogut trobar la xifra de 2009), l'estat grec es va gastar 43.000 milions d'euros en rescats a diversos bancs del país.

– **Els més rics no paguen impostos.** En el capítol dels ingressos de l'estat, la política fiscal del país exonera les principals fortunes de pagar impostos. El 2010 només 15.000 grecs van declarar ingressos superiors a 100.000 euros anuals. Les empreses tenen impostos baixíssims i l'evasió fiscal és enorme: segons el sindicat PAME les 6.000 empreses més importants van evadir l'any passat 15.000 milions d'euros. A més, els armadors grecs, que tenen la principal flota del món (mou el 16% del tonatge del planeta) no paguen impostos perquè matriculen els vaixells a Xipre, una pràctica legal, perquè la constitució els considera «una activitat econòmica sense fronteres». L'església, principal terratinent del país, tampoc no pagava impostos fins que Papandreu va reclamar una petita taxa, a la qual s'oposen, quan és l'estat qui paga el clergat.

Pel que fa als i les treballadores gregues, que Merkel acusa de ganduls, cal tenir en compte que la jornada mitjana és de 2.161 hores anuals (2009) per les 1.382 d'Alemanya, mentre la productivitat laboral per hora ha augmentat en els darrers anys un 26,3%, per l'11,6 a Alemanya.

(40% d'atur juvenil); el nombre de persones sense llar s'ha duplicat, els i les funcionaris han patit una retallada salarial del 20% i les pensions han baixat un 10%. El nivell de vida ha caigut molt per sota dels anys 80, quan Grècia va entrar a la UE. Amb aquest panorama, les i els joves més preparats ja han començat el camí de l'emigració.

Els efectes socials de l'aprofundiment de la crisi es poden veure, per exemple, a les clíniques que fa deu anys van posar en marxa algunes ONG per atendre els i les immigrades sense papers al centre d'Atenes i que avui es troben amb una onada de grecs i gregues «autòctones» que hi arriben perquè no poden pagar els 5 euros que des de fa un any s'exigeixen només per creuar la porta dels hospitals públics. El director d'una d'aquestes clíniques, de Metges del Món (MdM), reconeixia que la seva organització «ha hagut de portar a Atenes equips holandesos i belgues que abans treballaven a Ruanda».

Aquesta situació ha estat un marc immillorable per al creixement de l'extrema dreta i la xenofòbia, amb diversos episodis de ràtzies contra els immigrants, promoguts per grups neonazis, que han arribat a formar les seves milícies armades, per anar a la cacera de totes i tots els que no tinen la pell blanca.

Fins i tot els economistes burgesos assumeixen que aquesta recepta no servirà per treure Grècia de la crisi, sinó que encara l'aprofundirà més, perquè augmentarà l'atur i reduirà la capacitat de compra, mentre que l'estat quedarà endeutat per diverses generacions. El deute grec és de 486.000 milions d'euros (el 165% del PIB). Amb aquestes mesures d'austeritat «s'estalviaran» com a màxim 50.000 milions, justament el que permetrà seguir pagant els interessos, mentre el volum del deute no parerà de créixer. Més que de rescatar Grècia, es tracta, doncs, de rescatar els bancs alemanys i francesos que tenen la major part del deute grec, mentre el país continua enfonsant-se acceleradament en la crisi. Només dues setmanes després de l'aprovació del segon pla d'austeritat, l'agència de ràting Standard and Poor's va tornar a rebaixar la qualificació del deute grec a nivell de bo escombraria. Tothom

assumeix que el deute és impagable, però mentre segueixi donant els escandalosos nivells d'interessos que proporciona, continuarà sent un gran negoci per als bancs, que exigeixen l'aval de l'estat i de la UE per assegurar-se que cobraran. En aquest sentit van tant les propostes de Merkel com les del president francès, Sarkozy, que han demanat més «implicació» dels bancs privats en el «rescat» de Grècia... a canvi de garantir-los, amb diversos mecanismes, que quan la bola sigui massa grossa, seran els estats qui respongui.

Les resistències

Els treballadors i treballadores grecs van respondre els plans d'austeritat amb vuit vagues generals el 2010 i quatre el 2011, convocades per la Confederació de Treballadors de Grècia (GEES) i Adedy, el sindicat de la funció pública. El juny van combatre el segon pla amb la primera vaga de 48 hores que viu el país des de la fi de la dictadura dels Coronels. Tot i que la convocatòria no trencava amb la lògica de la burocràcia sindical de vagues aïllades sense un pla de lluita, el seguiment va ser massiu, malgrat el clima de terror imposat per la premsa, el govern i la UE, assegurant que si no s'aprovava el pla Grècia s'enfonsaria en la misèria. Atenes va quedar paralitzada, com els principals ports del país, i els talls de llum eren constants per la protesta dels treballadors/es de les elèctriques contra la privatització. Només funcionava una línia de metro, per facilitar a la gent l'arribada

a les manifestacions a la plaça Syntagma.

La mobilització dels treballadors i treballadores es va veure reforçada a partir del 15 de juny pel moviment de l'assemblea de la plaça de Syntagma, format bàsicament per joves, que reproduïa el model dels Indignats de l'Estat espanyol, però amb característiques pròpies. La més important és que buscava confluïr amb la lluita sindical, basant-se en els seus elements més dinàmics. Per això la plaça cridava a recolzar les convocatòries sindicals i viceversa. A més, entre els i les indignades gregues la participació de sindicats i partits d'esquerra era acceptada i

reconeguda. «A la primera assemblea es va plantejar la discussió de què fer amb els partits i organitzacions que s'acostessin a la plaça i la decisió va ser que totes les organitzacions d'esquerra hi havien de poder participar, perquè qui prohibia la lliure organització política era el feixisme», comentava un company de la plaça que havia participat a les assemblees des del primer dia.

El moviment de Syntagma i el sindical van confluïr el 15 de juny en una manifestació massiva (les fonts varien entre 200.000 i 300.000 persones), contra la moció de confiança al Parlament a què es va sotmetre Papandreu. El primer ministre va intentar un govern de concentració nacional amb la dreta de Nova Democràcia, però aquests s'hi van negar i tot va quedar-se en una remodelació per mantenir la cohesió interna del Pasok, després que alguns diputats haguessin amenaçat

de votar contra el pla d'austeritat.

Finalment Papandreu va poder evitar fissures al Pasok i va respondre a la vaga general de 48 hores contra el segon pla d'austeritat amb una repressió ferotge, que va provocar almenys 700 ferits en una plaça de Syntagma plena de gom a gom, on els antidisturbis van llançar milers de pots de gasos lacrimògens. Els i les treballadores del metro van ajudar el personal sanitari, al qual la policia barrava el pas, a muntar una clínica de campanya a l'estació de la plaça. Però a la nit, Syntagma tornava a estar plena de gent i els sindicats de metges i de fotògrafs denunciaven la repressió. Creu Roja i Amnistia Internacional van criticar l'abús de la força. Un diari de tirada nacional titulava a tota plana «Terrorisme d'Estat». Les declaracions dels sindicats i de l'assemblea de la plaça deien aquella mateixa nit que la lluita continuaria contra l'aplicació del pla d'austeritat.

L'endemà una gran pancarta al davant del parlament mostrava la fotografia de Papandreu dins d'una medalla que l'acreditava com a «empleat de l'any» de l'FMI. Tot un símbol que els joves i treballadors/es grecs no lluiten només contra el seu govern, sinó també contra l'FMI i la UE. Fins ara han lluitat sols, amb una Confederació Europea de Sindicats (CES) que en la darrera assemblea general, celebrada precisament a Atenes, es limitava a demanar que s'ampliessin els terminis per al pagament del deute grec. La possibilitat, avui, que la resistència s'ampliï a Portugal i a l'Estat espanyol obre una nova perspectiva per trencar aquest aïllament.

Les alternatives

Els debats en el moviment de joves i treballadors/es grecs posen al centre tres aspectes claus en la construcció d'una alternativa obrera per sortir de la crisi i el xantatge dels plans d'austeritat. La primera és molt immediata: no pagar o que s'anul·li el deute. «No es deu res, no es ven res, no es paga res», es crida a les manifestacions. Aquesta consigna ha obert múltiples debats: des de la separació del deute «real» de «l'onerós» fins a una campanya per forçar una auditoria pública del deute que determini quina part s'ha de pagar o si directament no es paga res, tenint en compte que els diners que es van demanar ja s'han pagat tres vegades i el país està cada dia més endeutat.

El segon gran debat és entorn de què s'ha de fer amb els bancs i la necessitat de nacionalitzar-los per posar els recursos del país al servei de les necessitats de la gent i de la sortida de la crisi, perquè si els diners són un recurs fonamental no poden seguir en mans dels que treballen només per als seus propis interessos. Les alternatives d'una banca ètica o d'una banca pública al costat d'una de privada es quedarien clarament curtes per abordar una situació com la de Grècia.

La tercera discussió es deriva de les dues primeres i té a veure amb el marc internacional. Deixar de pagar el deute i nacionalitzar els bancs serien sinònim de trencar amb l'euro i la Unió Europea. Però, en qualsevol cas, en la mesura que les receptes que s'apliquen des de Berlín i Brussel·les són un atac frontal contra els drets dels treballadors i treballadores, cal avançar en la coordinació de les lluites, en la perspectiva d'una vaga general europea per plantar-hi cara.

Cristina Mas

Argentina

Hem derrotat la proscripció!

El Frente de Izquierda va superar els 500 mil vots

El Frente de Izquierda necessitava 400 mil sufragis per participar en les eleccions de l'octubre. I ho vam aconseguir! La fórmula Altamira-Castillo serà a les presidencials al costat d'importants i reconeguts lluitadors que integren les nostres llistes als principals districtes, on també superem el restrictiu mínim de l'1,5%. La unitat de l'esquerra, amb el suport de centenars de milers de persones que no van voler que silenciessin la seva veu, ho van fer possible.

El Frente de Izquierda ha estat notícia perquè va aconseguir constatar que, lluny de brindar «transparència», les tramposes internes obertes intentaven proscriure els i les que recolzem les reivindicacions dels sectors populars i presentem propostes alternatives.

El Frente va aconseguir el suport de treballadors, joves, jubilats, periodistes, intel·lectuals, músics i personalitats, fent una molt bona elecció en districtes clau i malgrat l'enorme diferència de recursos amb els candidats patronals. A la conurbació de Buenos Aires vam superar Carrió i, en molts municipis, Binner. A la Capital vam obtenir 6 vegades més vots que en les passades eleccions del 10 de juliol. A Neuquén vam duplicar els vots obtinguts en les eleccions provincials, on acabàvem d'obtenir un escó dels treballadors. A Córdoba, on vam aconseguir renovar per quarta vegada l'escó de la nostra diputada Liliana Olivero a les eleccions del 7 d'agost passat, vam superar aquests vots. I així a molts llocs.

Dèiem que un vot al Frente de Izquierda és «útil» per tenir diputats que se la juguin en les lluites, per ser més forts per defensar el salari, combatre el treball en negre i enfrontar-nos amb la burocràcia sindical.

El triomf de Cristina no amaga que al país continuen els greus problemes socials. Ho mostren la falta d'habitatge, els salaris i jubilacions per sota de la inflació, la corrupció i un creixement econòmic que se segueix destinant a subvencionar grans empresaris i pagar el deute extern. L'oposició patronal va ser un fracàs. Els Alfonsín, Duhalde o Carrió no ofereixen res de diferent al poble treballador. I Pino Solanas no va superar el mínim i va quedar lluny del Frente de Izquierda, demostrant que el centre-querria no és una alternativa.

Els vots obtinguts pel Frente de Izquierda són un al·licient per enfortir una alternativa sobre la base de la unitat de l'esquerra política per la qual lluitem tant des del nostre partit. I impulsar propostes de fons al servei dels treballadors i altres sectors populars.

Saludem els que ens van acompanyar amb el seu vot, reconeixent que l'esquerra és a les lluites, va ser a l'avantguarda de la lluita contra la proscripció i en defensa dels drets democràtics elementals, i s'enfronta a aquest «model» al servei dels de dalt. Els cridem a afegir-s'hi perquè lluitem junts en els desafiaments que vinguin.

Izquierda Socialista (secció argentina de la UIT)

15/08/2011

Bolívia

Visca la marxa indígena en Defensa del TIPNIS!

La marxa indígena en defensa del Tipnis ha polaritzat el país. Moltíssima gent dels sectors populars, que fins fa molt poc creien en Evo, i li «donaven temps» per fer els canvis que va prometre, se senten estafats, indignats, amb l'actitud del president de menysprear i burlar-se dels que participen a la marxa. «Estan fent turisme», va ser una de les barbaritats que va dir. Els va acusar de ser agents de l'imperialisme, d'USAID, de les ONG, va calumniar els seus dirigents... Però no va poder aturar la marxa ni la solidaritat popular.

La lluita en defensa del Parc Nacional i el territori indígena Tipnis no interessa només els 4.500 *ximans*, *moxenyis* i *iuracarés* que hi viuen, sinó també tot el poble bolivià. És la destrucció de la selva humida, es calcula que es destruiran 660.000 hectàrees de vegetació en 15 anys des de la construcció de la carretera. Això produirà inevitablement encara més sequera a Cochabamba. Evo Morales va dir que la carretera es farà «vulguin o no vulguin» pel TIPNIS, descartant rutes alternatives.

Quin és l'interès d'Evo per fer aquesta carretera «tant sí com no»

Creiem que hi ha interessos poderosos pressionant i subornant per obrir el parc a l'explotació transnacional. El govern ha reconegut que hi ha hidrocarburs i això suposa l'interès directe del Brasil, amb la seva transnacional Petrobrás, i de Repsol, la transnacional espanyola. (...) L'empresa OAS Constructora brasilera és coneguda pels vincles amb els polítics, finançant campanyes electorals. I resulta que hi ha un sobrepreu de 200 milions de dòlars. A qui anirà a parar? No pas al poble bolivià. A més hi ha la riquesa de la fusta, (...) la quantitat de fusta en joc equival (...) a 15.000 milions de dòlars. (...)

Però a més, la carretera tampoc és un projecte aïllat, forma part del pla neoliberal IIRSA que data de l'any 2000 i que preveu la construcció de grans preses com Cachuela Esperanza.

Tot això està integrat en l'entreguisme d'aquest govern, que ha intentat disfressar amb un llenguatge indigenista, però ara cauen totes les caretes: és un govern obertament aliat de les transnacionals, els terratinents i els grans empresaris.

Per això parar-li els peus al TIPNIS té molta importància per a tot el moviment popular, obrer i camperol. Si aconseguix el seu objectiu de la carretera se sentirà fort per seguir avançant en la seva política pro imperialista i antipopular. Si, en canvi, ha de fer marxa enrere, com va haver de fer marxa enrere amb el *gasolinazo*, s'enfortirà el moviment popular independent, i també la possibilitat d'una alternativa política a l'entreguisme d'aquest govern i de la dreta.

Per això tots els sindicats, organitzacions obreres, populars i camperoles han de pronunciar-se en suport als nostres germans indígenes. S'ha d'exigir a la direcció de la COB que es pronuncii i convoqui un ampliament per donar suport a la marxa indígena.

La Protesta, 17.
7/09/11
Secció boliviana
de la UIT-CI

Solidaritza't!

Primavera àrab i reconeixement de l'estat

Palestina, a

El 21 de setembre s'han convocat grans mobilitzacions a Palestina per exigir el reconeixement a de l'estat palestí a l'ONU. La iniciativa va néixer l'any passat com una maniobra de l'Autoritat Palestina per reforçar-se internament i a l'exterior, però, en el context de la Primavera Àrab, pot ser el detonant d'un nou cicle en la lluita contra l'ocupació.

L'onada de canvi al Pròxim Orient i el Magrib està fent trontollar els règims sobre els quals s'ha basat l'estabilitat a la regió (i la d'Israel) en els darrers trenta anys. Des de mitjans dels anys 70 l'imperialisme ha comptat amb un dispositiu regional per dominar el Pròxim Orient: l'estat d'Israel, portaavions armat al cor de la regió, i les dictadures als països àrabs. Aquests règims proporcionaven un «marc de seguretat» al sionisme, i aparells repressius al servei dels EUA i les potències europees. Després de les derrotes a les guerres àrabo-israelianes, malgrat l'enorme suport popular a la causa palestina en aquests països, de manera més o menys explícita han col·laborat amb la construcció d'Israel. Egipte va ser el primer país àrab a signar la pau i reconèixer Israel, a qui venia gas a preu de saldo. La monarquia jordana va demostrar-ho tot amb els atacs als camps de refugiats palestins del setembre negre del 73. El règim dels Al-Assad a Síria, malgrat la seva retòrica antisionista, va congelar fa trenta anys tota reivindicació dels Alts del Golan ocupats per Israel, ha evitat respondre a les operacions militars israelianes sobre el seu territori, mantenint estable la frontera nord.

Tot aquest dispositiu de control està trontollant amb la Primavera Àrab i ara torna a estar plantejada una regionalització del conflicte contra Israel, que trenqui l'aïllament palestí dels últims 30 anys. Aquesta internacionalització de la lluita contra la ocupació és l'element més determinant del nou cicle que en-

palestí a l'ONU

es portes d'un nou cicle

cara la causa palestina, que coincideix amb un moment de fort qüestionament intern del règim de l'Autoritat Palestina i del projecte d'Oslo de construir un estat sobre les fronteres del 67 al costat d'Israel.

La revolta s'encomana a Palestina

El poble palestí no ha estat al marge de l'ascens revolucionari que viu la regió. Desenes de milers de joves van sortir als carrers de Gaza i Cisjordània exigint la fi de l'enfrontament entre Hamàs i Fatah

Parlament està dissolt i l'AP funciona amb un mandat prorrogat i una direcció il·legítima després d'haver-se negat a reconèixer el triomf electoral de Hamàs de fa 5 anys, seguint les instruccions de les grans potències). Aquesta resposta no és sorprenent: el president de l'AP, Mahmud Abbas, va donar suport explícit a Mubàrak fins a l'últim moment i només fa dos anys que el congrés de Fatah va fer un homenatge a Ben Ali, el dictador tunisià derrocat el 14 de gener. Com deia fa uns mesos Mahdmu al-Aker, de la Comissió Palestina de

les fonts d'aigua l'economia ha quedat ofegada, milers de presos palestins continuen detinguts i no s'ha fet res per facilitar el dret al retorn dels refugiats. Els acords només han servit per una cosa: posar en marxa una Autoritat Palestina que exerceix una forta repressió interna amb una policia entrenada i que col·labora amb Israel en temes de «seguretat»; i un aparell burocràtic que està més preocupat per mantenir els seus privilegis amb les prebendes internacionals que en defensar la causa palestina. Ja fa mesos que a Palestina s'alçaven moltes veus crítiques contra aquesta autoritat, exigint-ne la dissolució o que passés a ser un mer organisme de coordinació municipal.

Creix l'aïllament d'Israel

Una de les conseqüències més importants de les revoltes al Magrib i el Pròxim Orient és l'aïllament creixent d'Israel. La junta militar que governa Egipte des de la caiguda de Mubàrak i intenta contenir el procés revolucionari s'ha vist forçada obrir el pas de Rafah, alleugant el setge a la franja de Gaza imposat fa quatre anys, amb l'aval dels EUA, la UE, l'ONU i Rússia. S'ha suspès l'exportació de gas egipci a Tel-Aviv i aquest estiu es va estar a un pas de la ruptura de relacions diplomàtiques quan l'exèrcit israelià va matar cinc egipcis al Sinai en la resposta als atacs d'Eliat. A més Israel veu molta preocupació la revolta a Síria, que qüestionava un «enemic controlat» com Baixar. Turquia intenta reubicar-se com un nou element de control a la regió amb la ruptura de relacions diplomàtiques en protesta per l'assassinat dels nou activistes de la Flotilla per la Llibertat... un any després. Intentant recol·locar-se en el nou marc, Obama també va pujar el to, instant Israel a aturar la construcció d'assentaments, però Netanyahu va ratificar-se en la línia de la mà dura i els EUA ja han avançat que vetaran la proposta de l'estat palestí al Consell de Seguretat.

Però les revoltes han tingut també un impacte dins d'Israel, que s'enfronta a la protesta social més massiva de la seva història amb un moviment «indignant» que reclama drets socials. La primera mobilització important va arribar el febrer, poc després de la caiguda

Plaça Al Manara, Ramalla. Repressió de l'ANP a una manifestació en suport a la revolució egípcia.

i reclamant democràcia a Palestina. Es van convocar manifestacions de suport a les revoltes de Tunísia i d'Egipte i la caiguda de Mubàrak es va celebrar massivament als carrers palestins. Els vents de canvi també han arribat la diàspora palestina, com es va veure el 15 de maig, en la commemoració de la Nakba (el desastre del 48), amb les mobilitzacions a les fronteres de Síria, el Líban i Jordània.

Davant d'aquest procés l'Autoritat Palestina (AP) a Cisjordània i Hamàs a Gaza han respost com la resta de règims: van reprimir les mostres de solidaritat amb la plaça de Tahrir i van signar un acord que no s'ha arribat a concretar prometent la convocatòria d'eleccions (el

Drets Humans «Per desgràcia, les nostres autoritats a Gaza i Cisjordània es comporten com a règims, no com un moviment d'alliberament nacional. I els règims s'ajuden els uns als altres.»

La primavera àrab ha arribat en un moment de canvi de cicle a Palestina. Vint anys després de la cimera de Madrid i l'inici de les negociacions que van desembocar en els acords d'Oslo, el balanç no deixa espai al dubte: mentre es perdia el temps a les taules de negociació, Israel ha avançat amb els fets consumats convertint els territoris ocupats en una sèrie de bantustans palestins aïllats i envoltats de colònies que no deixen d'expandir-se, el mur ha usurpat més terra palestina, Israel controla

de Mubàrak, amb una vaga massiva d'assistents socials que va passar per sobre de l'acord de la burocràcia sindical amb el govern. Després de setmanes d'acampades a les principals ciutats israelianes, més de 300.000 persones es van manifestar l'agost exigint el dret a la vivenda, serveis públics com escoles bressol i millores salarials. El problema és que el moviment no qüestiona l'ocupació i, mentre continuï així, estarà en mans del govern, que busca tancar la crisi interna preparant una nova ofensiva contra els palestins. Davant les protestes del 20 de setembre Israel prepara una mobilització de reservistes i ha armat els colons amb material antidisturbis.

Cap a la Tercera Intifada?

El que està en joc aquest mes de setembre va més enllà del resultat de la votació a l'Assemblea General de l'ONU. En el nou context regional i quan els palestins han tret les lliçons d'Oslo, la política claudicadora de l'Autoritat Palestina, basada en reclamar un estat palestí al costat d'Israel, sobre el 40% del territori de la palestina històrica sota els auspicis dels EUA, té menys sentit que mai. La nova situació, juntament amb el qüestionament intern d'Abbas ens acosten a un rebrot de la Intifada palestina.

Cristina Mas

Quin estat palestí?

Saeb Erekat, negociador palestí davant d'Israel que, segons els documents secrets filtrats per Al-Jazira estava disposat a renunciar a Jerusalem Oest i el dret al retorn dels refugiats, ha reconegut que la iniciativa de l'estat palestí a l'ONU és «l'última carta» que li queda l'Autoritat Palestina. La iniciativa, que respon al pla proposat per Salam Fayyad, primer ministre palestí i exfuncionari de l'FMI, proposa traslladar la representació dels palestins a l'ONU que des de 1975 ostenta l'Organització per a l'Alliberament de Palestina (OAP) en qualitat d'observador a un estat.

La proposta substitueix la proclamació unilateral d'independència que l'OAP havia anunciat pel juliol d'aquest any i comptaria amb el suport de més d'un centenar de països, com el propi Estat Espanyol i l'aval personal de Lula o Chavez. La Lliga Àrab és qui ha presentat a iniciativa, en representació de l'Autoritat Palestina.

Sigui el resultat, tenint en compte el veto anunciat pels EUA i la possibilitat d'un pla B que no passi pel consell de Seguretat sinó per un canvi en l'estatut d'observador a l'Assemblea General, es tractaria d'un gest simbòlic que no canviaria la situació sobre el terreny. Però no es pot oblidar que la proposta es manté dins del marc d'Oslo: un estat palestí en les fronteres del 67 i amb Jerusalem com a capital. Abu Mazen ja ha aclarit que, un cop reconegut aquest estat a l'ONU «es farien tots els passos necessaris a la taula de negociació», obrint la porta a noves claudicacions. Sobre aquesta base, la Federació Sindical Mundial va llançar el 29 de juliol des d'Atenes una campanya internacional «pel reconeixement d'un estat palestí independent i sobirà en les fronteres de 1967, amb Jerusalem Est com a capital».

Aquest estat no seria res més que un conjunt de bantustans, petites «reserves» de palestins, envoltats per Israel. Enlloc d'acabar amb aquesta situació, el reconeixement d'aquest estat a l'ONU es podria interpretar com la legalització d'aquesta situació. Com explica Haidar Eid, professor de literatura de Gaza «un cop declarat, el futur de l'estat palestí 'independent' tindria menys del 20% de la palestina històrica. Amb la creació d'un bantustà al qual s'anomenarà Estat viable, Israel s'alliberaria del pes de 3,5 milions de palestins. L'AP exerciria la seva autoritat sobre el major nombre possible de palestins i sobre la més petita superfície de fragments de terra. Aquest «estat» seria reconegut per desenes de països: jels caps tribals dels bantustans sudafricans haurien de tenir enveja!»

L'informe presentat a finals d'agost per Guy Goodwin-Gill, professor de dret d'Oxford a la comissió negociadora de l'ANP alerta a més que el canvi de representació de l'OAP a un estat qüestionaria el dret a retorn dels cinc milions de palestins que viuen a la diàspora.

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: La Caixa 2100-3459-38-2100220515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001. Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.li-litci.com>

